

Därtill ock mitt . . . K; Ja hela mitt uppriktiga h. H; Vi ska leva lyckliga tillsammans F; Gud låte oss få leva tillsammans N.

⁷ Nå u., nå u., vad . . . I; Du u., du u., vad . . . J; vad g. d. då H; vad tager du dig till F—⁷ Som tager den f. h. F; den fattigare h. H; S. handen åt d. f. räckte G—⁷ K. intet du mig ta . . . E; Och icke tager mig F, J; Och inte tog mig I, K; Som inte kunde ta mig som . . . G; Ta så gärna mig H; som rikedom h. J; som rikare är H, I—⁷ Och låter . . . I; O. I. (*el.* låter) den fattiga b. E, G, J; O. låter den fattiga vara F; O. lät så den fattige fara K; O. låten så d. f. förfara H.

⁸ Ja om jag tager dig som . . . F; (Ack) hur kunde jag (väl) ta dig som . . . G, K; (Men) tager jag den som rikare är L, N; Tager jag den rika J, K; och lät den fattiga gå J; och den fattiga får gå K—⁸ Och I. den fattiga b. K; Och låter den fattiga F, L, N; få vara F; förfara L, fara N—⁸ Så går hon och sörjer i . . . F; Se då får hon gå i . . . H; Så får hon gå och gråta [i] . . . N; Visst sörjer hon då i . . .

L; Så får (*el.* har) hon sorg i . . . J, K—⁸ Och faller F, L; Och fälla H, N; de sorgliga tårar F; mång sorg(s)liga tårar L, N; mång bitterliga tårar H.

^{8a} Men tager jag (nu) den som fattigare är L, N; Men tager jag den fattiga K, L; och låter rika gå K; och lät den rika gå J—^{8a} Och låter (så) den rikare förfara L, N—^{8a} Så får hon söka nån kärare än jag N; så kan hon taga sig vem hon behagar J; Så får hon gå och söka sin gelike K; Ty rikedom har bringat så mången uppå fall L—^{8a} Gud låte dem få leva tillsammans N; Men fattigdomen är ju en Guds gåva L.

⁹ rikedom H; Du tycker du är fager I, K; av dina rikedom I; allt för din rikedomar K—⁹ Men fattigdom ä. e. beprövning H; Som du har ärvt av dina föräldrar I, K—⁹ Så rik . . . F; Ty den som riker är kan också fattig bli H, J—⁹ kan bli va E, K; Den som fattig är H, J; kan också riker varda H; kan bli va riker J; D. f. kan rikare (ock) bli va F, I; En fattig kan väl riker också b. G.

Avvikelser i Q enligt D.

⁸ Ä. d. v. upp i högstaste tupp — ⁸ Och gräset på marken det faller — ⁸ Nu [ä]r jag så glad som förr har havet sorg — ⁸ Och nu är du sorgsen och bedrövad.

⁹ löfter — ⁹ Högt u. i. s., högt över dess berg — ⁹ Och dalar han sig däröver svingar.

^{9a} Nu slutar jag att sjunga och bjuder adjö. Hav tack för varendaste timma, som du har haft hos mig och jag har haft hos dig. Hav tack för varendaste nöje.

61. Rosen lilla.

- MELODI. **a.** BO, B.F.A. n:r 20 f; även I.N.E. **f.** PÅ, Nyl. Alb. V, musikbil.; även
Översikt. Saml. O. A. (A) Nyl. III, 37. (E)
b. PÅ, Nyl. III, 39. (D) **g.** LT, Th. Wegelius saml. n:r 6; även
c. BO, I.N.E. Saml. O. A. Nyl. III, 40. (K)
d. KY, Nyl. V, 305. (C) **h.** HE, B.A. 2 n:r 27 b.
e. ES, S.L.S. 383, 616. (I) **i.** VÅ, B.A. 2 n:r 27 a. (G)

Varianter. **a.** NI, Borgå, Kurböle. Fonogr. Otto Andersson 1908.
 Sj. *Lovisa Blomkvist*, f. 1846. Kop. G. Dahlström.

Ro-sen lil - la tjän-te på ko - nungens gård. Med ä - ran och med lön.

Hon tjän-te där jämnt ut - i fem-ton år. I vanden nu så var-ligt.

b. NI, Pärnä.

Och Ro - sen lil - la tjän - - te på ko - nun-gens gård. Med

ä - ra och med dygd. Hon tjän - te där fullt ut - i fem - - - ton

år. Giv and-re nu så var - lig.

c. NI, Borgå.
 Sj. *Johanna Korsbäck*.

Uppt. Otto Andersson.

Ro - sen lil - - la tjä - na - de på ko - nun-gens gård. Hon

tjä - na - de där ut - i fem - - ton år. Hon tjä - na - de
där ut - i fem - - ton år.

d. *Nl*, Kyrkslätt.

Och Ro - - sa lill tjä - na - de på ko - - nun - gens gård. Si hon
tjä - na - de där allt u - ti fem - - - - ton år.

e. *Nl*, Esbo, Träskända.Sj. *Alma Suomi*, f. 1878.

Uppt. Greta Dahlström.

Ro - sa lil - la tjä - na - de på un - ga kun - gens gård. Hon
tjä - na - de där än - da i fem - ton år.

f. *Nl*, Pärnå.

Uppt. Arvid Nyberg 1870.

Her - ti - gen tjen - te på ko - nun - gens gård, med ä - ra
och med ed. Han tjän - te där jämnt u - - ti fem - ton
år. I van - dren nu så var - lig.

g.¹ *Nl*, Lapträsk, Labby.Sj. *Staffas Hannes*.

Uppt. Th. Wegelius.

Och Ro - sa lil - la tjän - te på ko - nun - gens gård till sitt

¹ Orig. tonart a-moll.

fem-ton - de år.
I van-dren nu så var - - ligt.

h. NI, Helsinge, Kårböle.
Sj. *Augusta Nymalm.*

Uppt. Fridolf Andersson 1909.

i. Ål, Vårdö.
Sj. *Hilma Davidsson.*

Uppt. Fridolf Andersson 1909.

TEXT. A. BO, I.N.E. Saml. O. A. (a)
Översikt. B. V. NI, Svenssons saml. 3, 25.
C. »Rosa lill», KY, Nyl. V, 305. (d)
D. HE, Nyl. III, 39. (b)
E. PÅ, Nyl. nat., Arv. Nybergs saml.
53; även Nyl. Alb. V, 157 och
Nyl. III, 37. (f)

F. BO, Svenssons saml. 3, 67.
G. VÅ, B.A. 2 n:r 27. (i)
H. Helsingfors, Svenssons saml. 3, 90.
I. ES, S.L.S. 383, 617. (e)
J. B.A. 12, 67.
K. LT, Nyl. III, 40. (g)
L. BO, S.L.S. 151, 74.

A.

Borgå. Kårböle. Sj. Lovisa Blomkvist, f. 1846. Uppt. Otto Andersson.

1. Rosen lilla tjänte på konungens Hon tjänte där jämmt uti femton run-
gård. da år.
— med äran och med ed — — I vandren nu så varlig —

2. Hon tjänste där varken för stässel
eller lön,
men hertigen blev henne allt för kär.
3. När konungen detta fick veta försann,
så skickade han hertigen till främmande land.
4. Hertigen sade till Rosen lilla så:
»Du väntar nu åren tjugu, du väntar nu
tjugutvå».
5. Och intet ett fjärdels år var förgått,
så skulle nu Rosa lillas bröllopsdag stå.
6. Rosen lilla skriver det första brev försann,
det skickade hon över till främmande land.
7. Rosen lilla skriver det andra brevet så:
»Ni låter unga hertigen detta brevet få».
8. Rosen lilla skrev det tredje brev försann,
det gav hon allt i en skeppares hand.
9. Hertigen läste det tredje brev försann,
så heta blodtårarna på kinderna rann.
10. Hertigen salade sin gångare grå,
han redo långt fortare, än fågelen flög.
11. Och när som han kom på mjölnaredamm,
så såg han, huru ljuset på brusbordet
brann.
12. Och hertigen in uti bröllopsstugan steg,
och Rosen lilla honom med milda ögon
neg.
13. Och Rosen lilla hastigt över brudebordet sprang,
att mjödet och vinet ned för fötterna
rann.
14. Så togo de varandra så kärligt i famn,
där somnade bägge i Herrans namn.
15. Och Rosen lilla svepte de i kambrütset blå,
och hertigen så svepte de i vammalet grå.
16. De lade de liken var uti sin grav,
men hertigen fick där alls ingen ro.
17. De lade de liken bägge i en grav,
där skulom de vila till sista domsens
dag.
18. Där växte en lilja allt uppå deras
grav,
och hon skall stå grönskande till sista
domedag.
19. Där står nu så skrivet uppå vart-
enda blad:
förbannad är den som oss åtskiljit har.
20. Där står nu så skrivet uppå vart-
annat blad:
— med äran och med ed —
vår fader skall oss svara på sista dome-
dag.
— I vandren nu så varligt —

B.

Västra Nyland. Uppt. A. P. Svensson.

1. Och Rosen lilla tjänade i konungens gård.
— med all äro och med dygd —
Hon tjänste där uti fulla femton år.
— giv androm så margfaldelig —
2. Hon tjänade där ej endast för lön,
förrn hon blev unga kungen för skön.
3. Gamla kungen fick höra detta försann,
så sände han sonen till främmling land.

4. När han vart kommen till främ-
lingland,
åt Rosen lilla gav man en greve till
man.
5. Det knappast här räckte i halvt-
annat år,
förrn Rosen lilla skulle i brudstol gå.
6. Men Rosen lilla skrev då ett bud-
skap försann,
och gav det åt kaptenen sedan i hand.
7. Då skepparn kom till främlinga
land,
så gav han kungasonen själv skrivelsen
i hand.
8. Och kungen tog brevet och las
det med hast,
och stridaste tårar på bleka kinder rann.
9. Och kungen han sadlade sin gån-
gare grå,
han red nu så fort som lärkevingar små.
10. När kungen vart framme vid
mjölnaredamm,
då såg han helga ljusen på brudebordet
brann.
11. Och straxt till Rosen lilla kom
sorgebudet in,
att unge kungen vilar i mjölnares damm.
12. Och Rosen lilla genast över bru-
debordet sprang,
så ölet och vinet under fötterna det rann.
13. Så togo de varandra allt uti
famn,
så sött somna bägge i helgonens namn.
14. De likena de lades allt uppå en
bår,
och fruar och jungfrur de krusa deras
hår.
15. Och Rosen lilla svepte de i silkes-
duk så blå,
de gravade henne uppå sin kyrkogård.
16. Och kungen de lade i rust-
ningen sin,
de gravade honom på norran gård.
17. Och kungen de buro från norran-
gård bort,
de gravade honom allt under kyrko-
golv.
18. Där växte en lind på Rosen lillas
grav,
och bladerna de togo allt om varann.
19. Och där står skrivet på tredje
vart blad,
att ingen må åtskilja som varandra
vill ha.
20. Och där står skrivet på tredje
vart blad:
— med all äro och med dygd —
min fader han svarar på sista domens
dag,
— giv androm så margfaldelig —

C.

Kyrkslätt.

1. Och Rosa lill tjänade på konun-
gens gård.
Si hon tjänade där allt uti fem-
ton år.
2. Men inte så tjäna hon för stässel
eller lön,
men hörtingen han höllo lilla Rosa allt
för skön.
3. När konungen fick höra den saken
så full sann,
si då skicka han hörtingen till främ-
mande land.
4. Men hörtingen han sade till Rosa
lill så:
»Si du väntar mig i tjugo år, kanske än
i tjugutvå.»

5. Men knappast var lidet ett fjär-
dedels år,
förrän som Rosa lill hon brud skulle stå.
6. Men Rosa lill skrev då brevet så
full sann,
själver hon för det i skepparens hand.
7. Men skepparen han förde det
brevet nu fram,
han förde det allt uti hörtingens hand.
8. Men hörtingen han las det brevet
så full sann,
så att rödaste bloddropporna från kin-
derna rann.
9. Men hörtingen han sadlade sín
gångare grå,
han red då allt fortare än som fåglarna
flög.
10. Men knappast han hunnit till
mjölnaredamm,
där fick han se ljusen, som på brudebor-
det brann.
11. Men genast kom budena till
Rosa lilla fram,
att hörtingen han sitter på mjölnare-
damm.
12. Men genast nu Rosa lill över bru-
debordet sprang,
så att mjödet och vinet under föttrena
rann.
13. Men hörtingen och Rosa lill de to
varann i hann,
de somnade bägge allt uti Herrans
namm.
14. Men Rosa lill svepte de i kam-
retsin blå,
men hörtingen så svepte de i vallmanet
grå.
15. Men Rosa lill lade de i egen
kyrkograv,
men hörtingen så lade de på norra sidan
grav.
16. Men hörtingen han gav ej varken
lisa eller ro,
förrän som han slapp där som Rosa
lilla låg.
17. Men uppå deras grav där växte
upp en lind,
den linden den står kvar där till den
yttersta domedag.
18. Men uppå vartannat blad så står
skrivet denna rad,
att ingen skall åtskilja dem som varan-
nan vill ha.
19. Men uppå vartannat blad så står
skrivet denna rad:
de skall min fader svara för på den yt-
tersta domedag.

D.

Helsinge.

1. Och Rosen lilla tjänte på konun-
gens gård.
— med ära och med dygd —
Hon tjänte där fullt uti femton år.
— giv andre nu så varlig —
2. Hon tjänte där ej länge endast
för lön,
förrän hon blev för unge hertigen för
skön.
3. När konungen fick höra detta
försann,
så skickade han hertigen till främmande
land.
4. När hertigen var kommen till
främmande land,
så gav man åt Rosen lilla en annan
fästeman.

5. Men Rosen lilla skrev då ett brev
försann,
och själv så gav hon det åt skepparen
i hand.
6. När skepparen var kommen till
främmande land,
så gav han själv brevet åt hertigen i
hand.
7. Men hertigen tog brevet och läste
det försann,
och hetaste tårar på kinderna de rann.
8. Och hertigen han sadlade sin gån-
gare så hög,
han red nu så fort liksom fågelen flög.
9. När hertigen var kommen till
mjölnaredamm,
så såg han ljusen, som på brudabordet
brann.
10. Och genast kom budet till Rosen
lilla in,
att hertigen han sitter nu på mjölnare-
damm.
11. Och Rosen lilla genast över bru-
dabordet sprang,
så att mjödet och vinet under fötterna
rann.
12. De togo, de togo varandra uti
famn,
och de somnade båda i Herrans namn.
13. Och Rosen lilla svepte de i nettel-
duken¹ blå,
och begravade henne uppå sin kyrkogård.
14. Men hertigen så svepte de i vad-
malet grå
och begravade honom på nordangård.
15. Men hertigen han fick nu varken
lisa eller ro,
förrän han skull slippa dit där Rosen
lilla låg.
16. Sen togo de honom från nordan-
gården bort
och begravade honom uppå sin kyrko-
gård.
17. Där växte en lind uppå de bägges
grav,
och bladen de togo varandra uti famn.
18. Där stod det så skrivet uppå
vartannat blad,
att ingen skall åtskilja dem varandra
vilja ha.
19. Där stod så skrivet uppå vart-
annat blad:
— med ära och med dygd —
min fader skall få svara på sista dome-
dag.
— giv andre nu så varlig —

E.

Pärnä. Uppt. Arvid Nyberg 1870.

1. Hertigen tjänte på konungens
gård.
— med ära och med ed —
Han tjänte där jämnt uti femton år.
— I vandren nu så varlig —
2. Han tjänte ock där för en ganska
ringa lön,
3. När konungen detta förnam,
så skickade han hertigen till främmande
land.
4. Hertigen sade till Rosen lilla så:
»Vänt på mig i tjugo år, ja vänt i
tjugotvå.»

¹ Str. 13¹: i kammarduk blå (KA), i kambritsen blå (KY). *Not i Nyl. III.*

5. Det räckte knappast i halvt annat år,
förrän Rosen lilla brud skulle stå.

6. Rosen lilla skriver ett brev ock försann,
så fører hon det själv uti skepparens hand.

7. Rosen lilla sade till skepparen så:
»Låten nu hertigen detta brevet få.»

8. Hertigen las detta brevet försann,
att tårarna neder med hans kinder rann.

9. Hertigen sadlade sin gångare försann,
då rider han hastigt till mjölnaredamm.

10. Hastigt kom budet till Rosen lilla fram,
att hertigen vilar sig i mjölnaredamm.

11. Hastigt Rosen lilla över brudabordet sprang,
att vinet och mjödet under hennes fötter rann.

12. Sen togo de varandra allt uti sin famn,
där somnade bägge i Herrans namn.

F. (str. enl. A: 1—3, 3a, 5, 8, 8a, 9—11, 11a, 13, 14, 14a, 15¹16a¹, 15²16a², 16c, 18—20). Borgå, Storpellinge, Söderby. Sj. Anna Andersson. Uppt. A. P. Svensson.
G. (1¹2^{1,2}, 3^{1,2}3a², 7^{1,2}8², 8a, 9—11, 11a, 13, 13a¹14, 15, 16, 16b, 18¹20) Vårdö. Sj. Hilma Davidsson. Uppt. Fridolf Andersson 1909.

H. (1—5, 8, 8a, 10, 11). Helsingfors. Ur

13. De lade de likena bägge på en bår.
Fröknar och mamseller de kamma deras hår.

14. Rosen lilla svepte de i sidenduken blå,
hertigen svepte de i vammalen grå.

15. Rosen lilla grava de i lunden så grön,
hertigen grava de nordsöderut.

16. Sen växte där ett träd uppå bägge deras grav,
att kvistärne böjde sig neder om varann.

17. Så står där så skrivit på vartannat blad,
att ingen bör åtskilja dem varandra vill ha.

18. Så står där så skrivit på vart tredje blad:

— med hand och med ed —

det skall din fader svara på den sista dag.

— I vandren nu så varlig —

Elna Nordströms vishäfte. Uppt. A. P. OTRYCKTA
Svensson. TEXTER.

I. (1—5, 10, 11a, 13, 15²15¹, 16b). Esbo, Träskända. Sj. Alma Suomi, f. 1878. Sångerskans mor hade lärt visan av en inspektor på Träskända gård. Uppt. G. Dahlström.

J. (1—3, 15²15¹, 16a, 16b, 18¹). Anonym.

K. (1, 2). Lappträsk.

L. (1). Borgå, Kullå by. Uppt. F. W. Englund 1878.

Översikt.

Avvikelser i F—L enligt A.

1¹ Och Rosa lilla . . . H, K; Rosa l. tjänade på unga kungens g. I; i k. g. L — 1² tjänade H, I; [jämnt] H—J; ända i femton å. I; fullt uti f. å. F; [runda] F, H, J; Till sitt femtonde år K.

2¹ Och Rosa lilla tjänste ej för städsel e.

I. H; Inte tjänade hon v. f. städsel e. I. I; H. t. om där ej G; H. t. d. intet J, L; (så) mycket för lön F, G, J, L; H. t. d. ganska litet för lön K — 2² M. (el. Ty) unga h. var h. F, G, K, L; så skön G; alltför skön K; så fager och skön F; båd fager och skön L;

Men hertingen han tyckte den flickan var skön H; Ty hertingen han höll henne alltför skön I; Men unga hertingen vard hanni så skön J.

3¹N. k. fick höra den saken f. H; N. k. fick veta att saken då var sann I; fick höra detta f. F; [detta] f. höra f. J — 3^a hertingen H, I.

3a¹ När hertigen var kommen till främmande land F — 3a² Så gav man åt Rosen lilla F; Åt Rosen lilla valdes G; en annan fästeman F, G.

4¹ Men hertingen han H, I; sade t. Rosa l. s. H; talade t. Rosa l. s. I — 4²; Kanske väntar du mig i tjugo år, kanske väntar du t. H; Vänta mig i tjugo år eller kanske t. I.

5¹ Men knappast hade lidit (fram) ett fjärdedels år H, I; Det räckte knappast i halvtannat år F — 5^a Förrän Rosa (el. Rosen) lilla F, H, I; i sin brudskrud skulle stå H; (som) brud skulle stå F, I.

7¹ det långa skiljobrev G — 7^a Så gångar hon med det till mjölnarestrand G.

8¹ Och Rosa l. skrev ett brev till främmande land H; skrev då ett b. försann F — 8^a Hon förde det själv uti skepparens hand H; Där ger hon det G; Och själv så gav hon det F; åt skepparen i hand F, G.

8a¹ Skepparen han seglade G; När skepparen var kommen F; Skepparen förde brevet H; till främmande land F—H — 8a² Så ger han det åt själva hertigen i hand G; Så gav han själv brevet åt hertigen i hand F; Han förde det själv uti hertigens hand H.

9¹ Hertigen tog brevet och läste det f. F; H. l. brevet i försann G — 9^a Och hastaste tårar F; Så att röda bloddropparna G; på k. de rann F, G.

10¹ Och hertingen han sadlade . . . H; Hertingen I; lät sadla G, I; sin springare grå I; sin g. så hög I — 10^a Så red han långt f. G, I; än fåglarna de flög G; än fåglarna de små (el. fåglar i det blå) I; Han red nu så fort liksom f. f. F; Och rider långt snabbare än fåglarna små H.

11¹ Men när hertigen kom fram till m. H; När hertigen var kommen till m. F; När han nu k. till mjölnarestrand G — 11^a Då s. h. att brudaljus G; [huru] ljusen F, H; på brudebordet b. F—H.

11a¹ Och genast kom budet till bruden

lilla in F; Strax gick ett bud till Rosen lilla in G; Budena kommo till Rosa lilla fram I — 11a² Att hertigen vilar sig på mjölnaredamm F; Att hertigen nu är på mjölnarestrand G; Nu sitter hertigen vid mjölnaredamm I.

13¹ Rosen lilla upp ifrån G; Rosa lilla då I; Och R. l. genast . . . F; brudabordet F, G, I — 13^a Så att brödet o. v. I; under f. rann F, I; Så att mat o. dricka omkring golvet r. G.

14¹ allt uti sin famn F; så kärt uti f. G — 14^a Så s. båda i Herrans n. G.

14a De lade de likena bägge på en bår. Fröknar och mamseller de kamma deras hår F.

15¹ Men Rosa . . . i kamritsen b. I; i klänningen b. G; i valmaden grå F; i nätelduken blå J — 15^a Hertingen I, J; blev svept I; valmanet g. I; vadmalet g. J; valmaret grått G; nettelduken blå F.

16a¹ Rosen lilla fick nu G; Och hertigen lade de uti J; sin egen grav G; Och begrovo henne på sin kyrkogård F — 16a² Men hertigen så sänkte de norrut i hav G; Och Rosen lilla lade de nordare därav J; Och begrovo honom på nordangård F.

16b¹ Men hertigen han fick nu ingen lisa eller ro G; Hertingen han gav varken lisa eller ro I; Och hertigen gav dem varken lisa eller ro J — 16b² Förrän han fick komma dit som Rosen lilla bodd G; Förrän han slapp där som Rosa lilla låg I; Förrän han sluppo dit vart som Rosen lill dog J.

16c Sen togo de honom från nordangård bort och begravade honom på sin kyrkogård F.

18¹ Så växte där en . . . J; Men uppå deras grav där står upp en lind G — 18^a Det ena bladet togo det andra i famn F.

19 Och där s. det s. u. vartannat b., att ingen skall åtskilja dem varandra vilja ha F.

20¹ [står nu så] G; vers 19^a *upprepas* i F — 20^a Att ingen skall åtskilja de varandra vill ha G; Min f. skall få svara . . . F.

O m k v ä d e¹ saknas i H, I; Med ära . . . F, J, L; Med hand . . . K; M. ä. och med dygd G — *O m k v ä d e² saknas* i H, I; I v. [nu] så varligt K; I vandringen så varligt J; Giv andre n. s. varligt F; Med ära och med ed L; Med äran och med dygden *omväxlande* med I vandren n. s. varligt G.

62. Herr Peder och liten Kerstin.

a. BO, I.N.E. saml. O. A.	e. KA; HI, Nyl. III, 18 (B); även S.L.S. 82, 377 och S.L.S. 125, 42. (F)	MELODI.
b. PO, Nyl. III, 21.	f. NA, S.L.S. 82, 368; även S.L.S. 125, 40. (C)	Översikt.
c. FB, I.N.E. Saml. O. A. (D)	g. HI, S.L.S. 367, 77. (E)	
d. HI, S.L.S. 367, 82.		

- a. *Nl*, Borgå, Kurböle. Sj. *Lovisa Blomkvist*, f. 1846. Uppt. Otto Andersson 1908. **Varianter.**

Mitt bröl-lop skall stå så högt upp i land. Den äls - kog vil - le vi be-

gynna. Att aldrig någon jung-fru dit kom-ma kan. All-ra kä - restan min, jag

kan e - der al - drig för - glömma.

- b. *Nl*, Pojo.

Herr Pe-der och li-ten Kers-tin de su - to ö - ver bord. Den äls - kog

sko-la vi be - - - gyn-na. De tal - te så mån-ga skäm-ti - ga

ord. All-ra kä - re-stan min, jag kan e - der al - drig för-glöm-ma.

- c. *Åb*, Finby, Pettu. Sj. *Tilda Troberg*. Uppt. Otto Andersson.

Herr Pe-der li-ten Kers-tin sut-to vid ett bord. Den äls - kog vil - le

vi be-gyn-na. De tal-te så mån-ga hjär-te-li-ga ord. All-ra
kä-re-stan min, jag kan e-der ald-rig för-glöm-ma.

d. Åb, Hitis, Kyrksundet.
Sj. Sofia Ginman, f. 1857.

Uppt. Greta Dahlström 1924.

Herr Pe-der och li-ten Kirs-tin sut-to ö-ver bord. Den äls-kog
vil-le vi be--gyn-na. De ta-la-de så mång skäm-te-vis
ord. Al-dra kä-res-tan min, jag kan er al-de-rig för-glöm-ma.

e. Nl, Karis; Åb, Hitis.

Herr Pe-der och li-ten Sti-na de så-to till bords. Den äls-kog
vil-le vi be-gyn-na. De tal-te sins-i-mil-lan så mån-ga skämtförda
ord. All-ra kä-ris-tan min, jag kan e-der al-de-rig för-glöm-ma.

f.² Åb, Nagu.

Uppt. O. R. Sjöberg.

Herr Pe-der han sa-de till li-ten Kirsten så. Den äls-kog
vil-le vi be-gyn-na. Om sön-dag skall mitt bröl-lop

¹ Enl. var. från Åb, HI (S.L.S. 82, 377 och S.L.S. 125, 42):

² Orig. tonart C-dur.

Kirsten de så-to över bord.

g. Åb, Hitis, Vänö.

Sj. Alma Isaksson, f. 1874.

Uppt. Greta Dahlström 1924.

Herr Pe - - der och li - ten Kirs-tin sut - to till bords. Den äls - kog
vil - le de be - gyn - na. De tal - te så mån - ga skäm - te - ful - la
ord. All - ra kä - res-tan min, jag kan e - der ald-rig för-glöm-ma.

A. BO, Svenssons saml. 6, 25; publ. Brage, årsskrift VII, 79.

B. »Peder och liten Stina», KA, Nyl. III, 18. (e)

C. NA, S.L.S. 82, 41. (f)

D. FB, I.N.E. S. Grönfors saml. (c)

E. HI, S.L.S. 367, 78. (g)

F. HI, S.L.S. 82, 99. (e)

G. V. NI, S.L.S. 72, 131.

H. NA, S.L.S. 352, 60.

TEXT.
Översikt.

A.

Borgå, Lill-Pellinge. Sj. Albertina Johansson, f. 1832. Uppt. A. P. Svensson 1910.

1. Liten Kirsten och herr Peder de
sutto vid ett bord.
— den önskan vilje vi begynna —
De talte så många skämtes ord.
— allra kärstan min, jag kan dig aldrig
förglömma —

2. »Mitt bröllop skall stå så högt
upp i land,
att ingen sköns jungfru dit uppkomma
kan.»

3. »Bliver jag bjuden, visst slipper
jag fram,
jag har ju tri gångare uti mitt stall.»

4. Herr Peder han låter sitt bröllop
tillreda,
fröken Kirsten låter sina kläder till-
skära.

5. Herr Peder han låter sitt bröllop
gå fort,
fröken Kirsten låter sin gångare kring-
sko.

6. Liten Kirsten hon rider över en
bro,
hennes hästar lågo på röde guldsko.

7. Liten Kirsten hon rider över en
ström,
hennes hästar lågo på röde gullösom.

Not av uppt.

Varianter.

8. Liten Kirsten rider på konungens gård,
hon låter utslå sin gullfärga hår.
9. Straxt bruden in till herr Peder kom;
»Där står en jungfru så fager och fin.»
10. »Står där en jungfru så fager och så fin,
så bein henne stiga i brudahuset in.»
11. Liten Kirsten hon genom dörren steg,
och herr Peder henne med ögonen neg.
12. Liten Kirsten hon hade mera guld på sin finger små,
än herr Peder hade på sin brudstolar två.
13. Liten Kirsten hon hade mera guld på sin kjortelfäll,
än herr Peder ägde uti sitt våld.
14. Liten Kirsten frågte herr Peder till:
»Får jag sitta vid unga bruden din?»
15. »Nej, du får ej sitta vid unga bruden min,
ty du skall bära fram mjöd och vin.»
16. »Vad är det för en jungfru så fager och så fin?
Jag tror herr Peder haver lagt sitt hjärta därtill.»
17. Bröllopet stod i dagarna två,
men aldrig vill bruden till sängen gå.
18. Bröllopet stodo i dagarna tri,
nu vill bruden till sängen si.
19. Liten Kirsten lade bruden på ett skrin,
tvätte hennes fötter i rödaste vin.
20. Liten Kirsten lade bruden på en stol,
där drog hon av henne båd strumpor och skor.
21. Liten Kirsten lade bruden i brudasäng,
där täckte hon bägge över dem.
22. Liten Kirsten hon ut genom dörren sprang,
hon smälde igen dörren att låsena sang.
23. Liten Kirsten hon sprang i äpelträsgård,
där hängde hon sig i sitt gullfärga hår.
24. Straxt budena in till herr Peder kom:
»Nu hänger liten Kirsten i äpelträsgård.»
25. Herr Peder han ut genom dören sprang,
han smälde igen dörren att låsena sang.
26. »Hade jag vetat dess kärlek var så stark,
jag ej den förlorat för hundratusen mark.
27. Hade jag vetat dess kärlek så huld,
hon ej varit död för hundra tunnor guld.»
28. Om morgon bitti, när dagen blev ljus,
då var där tri lik i herr Peders hus.
29. Den ena var herr Peder, den andra var hans frilla,
den tredje det var unga bruden lilla.
30. Sen grävde de den graven så djup och så bred,
som de alla tri skulle läggas uti.
31. Sen växt där en lind uppå deras grav,
— den önskan vilje vi begynna —
där står hon grön till domedag.
— allra käristan min, jag kan dig aldrig förglömma —

B.**Karis.**

1. Herr Peder och liten Stina de
såto till bords,
— den älskog ville vi begynna —
de talte sinsimillan så många skämt-
förda ord.
— allra kärstan min,
jag kan eder alderig förglömma —
2. Liten Stina sade till herr Peder så:
»När skall edert bröllop stå?»
3. »Mitt bröllop skall stå så högt
upp i ort,
att ingen skön jungfru dit kommer
fort.»
4. »Skall edert bröllop stå så högt
upp i ort,
och bliver jag bjuden, visst kommer jag
fort.»
5. »Mitt bröllop skall stå så högt upp
i land,
att ingen skön jungfru dit komma kan.»
6. »Skall edert bröllop stå högt
upp i land,
att ingen skön jungfru dit komma kan?»
7. Herr Peder han gjorde brede-
bords språng,
att gullspårena långt ner och benena
sång.
8. Herr Peder låter till bröllop göra,
och liten Stina lät sina bröllopskläder
utskära.
9. Och tröjan den var utav scharla-
kan röd,
och kjortelen var utav mantel så fin.
10. Och förkläd det var utav pärlor
och gull,
och fingrena utav ädela stenar så full.
11. Liten Stina lät sko sin gångare
grå,
som int har varit salad på femton år.
12. Liten Stina red sig över en ström,
och hennas hästar de lopp på röde gull-
söm.
13. Liten Stina red sig över en bro,
hennas hästar de lopp på röde gullsko.
14. Hon hastar sig väl och hon skyn-
dar sig fram,
hon skyndar sig dit, hon såg ljusena
brann.
15. Liten Stina red sig på herr Pe-
ders gård,
så binder hon hästen vid äppelagård.
16. Hertingen ut genom fönstret såg:
»Är här en skön jungfru på gården vår?»
17. »Är här en skön jungfru på går-
den vår?
Fagrare jungfru jag aldrig såg.»
18. »Det är herr Peders frilla så rik,
alder vi sågom hennes gelik.
19. Och mera gull haver hon på sina
finger små,
som herr Peder äger på brudstolar två.
20. Och mera gull haver hon på sin
kjortelfäll,
som herr Peder äger i hela sitt våld.»
21. »Är här en skön jungfru på gården
min,
så bjuden henne in på mjöd och vin.»
22. Herr Peder tog stolen, bjöd jung-
frun sitta ner:
»För dig har jag blandat både mjöd
och vin.»

23. »Ej lyster mig mjöd, ej lyster mig
vin,
men får jag lov att sitta vid unga bru-
den din?»

24. »Ej lyster dig mjöd, ej lyster dig
vin,
men intet får du sitta vid unga bruden
min.»

25. Liten Stina går sig till herr Pe-
ders äppelagård,
där hängde hon sig upp med sitt gull-
gula hår.

26. Hastigt kom budet för herr Pe-
der in:
»Liten Stina hänger död i äppelgården
din.»

27. Herr Peder opp utav sängen
sprang,
han sparkar upp dören att låsena sång.

28. Herr Peder satt spjutet emot
en rot,
att udden den togo hans hjärta emot.

29. Herr Peder satte spjutet emot
en sten,
att udden den togo hans hjärta till men.

30. Där utranng både vatten och blod
som vattnet uti rinnande flod.

31. Om morgonen innan dagen blev
ljus,
så var där tri lik i herr Peders hus.

32. Den förste var herr Peder, den
andra var hans mor,
— den älskog ville vi begynna —
den tredje var unga bruden, i sorgen
blev hon död.
— allra kärestan min,
jag kan eder alderig förglömma —

C.

Nagu. Uppt. J. E. Wefvar 1880-talet.

1. Herr Peder han sade till liten Kirs-
ten så:
— den älskog ville vi begynna —
»Om söndag skall mitt bröllop stå.»
— aldra käristan min,
jag kan eder alderi förglömma —

2. »Och skall ert bröllop om söndag
stå,
så vill jag var nära och se däruppå».

3. »Mitt bröllop skall stå så högt upp
i land,
att ingen skön jungfru dit komma kan».

4. »Skall edert bröllop stå så högt
upp i land,
och bliver jag bjuden, visst kommer
jag fram.»

5. Herr Peder han låter sitt bröllop
tillreda,

och liten Kirsten låter sina bröllops-
kläder skära.

6. Herr Peder han låter sitt bröllop
gå fort,
och liten Kirsten låter sin gångare sko.

7. Och liten Kirsten salar sin gån-
gare grå,
sen rider hon sig på herr Peders gård.

8. Och liten Kirsten skickar sin små
drängar in,
och liten Kirsten lovar att stiga här in.

9. Och liten Kirsten innanför dör-
ren steg,
herr Peder henne med ögonen neg.

10. Och liten Kirsten haver mera
gull på sina fingrar små,
än herr Peder han haver gullstolarne
två.

11. Och liten Kirsten haver gull på
sin kjortelsfäll,
än herr Peder haver allt uti sitt våld.
12. Och liten Kirsten talte till herr
Peder så:
»Och får jag lov att sitta hos unga bru-
den din?»
13. »Och intet får du sitta vid unga
bruden min,
men gå på golvet och bär åt hennar
möd.»
14. Och herr Peder och unga bruden
de lade sig i säng,
och liten Kirsten täcker över bägge dem.
15. Och liten Kirsten ut genom dö-
ren steg.
»Jag beder till Gud Fader, jag går
aldrig hit in mer.»
16. Och liten Kirsten gick sig uti
appelagård,
där hängde hon sig med sitt vitgula hår.
17. Och straxt bådet in till herr Pe-
der kom.
»Och liten Kirsten hänger uti appela-
gård.»
18. Herr Peder opp ur sängen språng,
han smällde dören, så låsena sång.
19. »Hur hänger du här med ditt
vitgula hår?
- och medan du levde, visst höll jag dig
kär.
20. Jag skall gräva grav, både djup
och lång,
där skall vi bägge hava vår spasers
gång.
21. Jag skall gräva en grav både
djup och bred,
där skall vi bägge läggas ner.»
22. Herr Peder sätt svärdet mot en
sten,
att udden låg hans hjärta till men.
23. Herr Peder sätt svärdet mot en
rot,
att udden låg hans hjärta emot.
24. Om morgonen bitti, då dagen var
ljus,
så var där tre lik i herr Peders hus.
25. Den ena var herr Peder, den
andra var hans frilla,
den tredje var unga bruden den lilla.
26. De lade de likena alla på en bår,
och frunar och mamseller de krusa de-
ras hår.
27. De lade de likena alla i en grav,
— den älskog ville vi begynna —
där sova de sött, ja intill domedag.
— aldra kärstan min,
jag kan eder alderi förglömma —

D.

Finby, Pettu. Sj. Tilda Troberg. Uppt. Saga Grönfors 1931.

1. Herr Peder och liten Kirstin de
sutto vid ett bord.
— den älskog vilja vi begynna —
De talte så många hjärteliga ord.
— allra kärestan min,
jag kan eder aldrig förglömma —
2. Herr Peder sade till liten Kirstin så:
»I morgon skall mitt bröllop stå.
3. Mitt bröllop skall stå så högt upp
i land,
att ingen skön jungfru kan där komma
fram.»

4. »Ert bröllop må stå hur högt upp
i land,
men bliver jag bjuden, visst slipper jag
fram.»
5. Liten Kirstin in genom dörren
steg.
Herr Peder henne med ögonen neg.
6. Unga bruden frågte åt småsven-
ner så:
»Vad är det för en jungfru, som på gol-
vet månd gå?»
7. »Herr Peder hade en frilla så rik,
hon haver väl kommit till bröllopet hit.
8. Hon har mera gull på sin kjo-
r-
telfäll,
än herr Peder har i hela sitt våld.»
9. De drucko i dagar, de drucko i
tre,
men inte ville bruden åt sängen se.
10. De drucko i dagar, de drucko
i sex,
sen ville den bruden i sängen läggs.
11. De ledde den bruden i brudehus.
Liten Kirstin gick före med fackla och
ljus.
12. De lade den bruden i brudesäng.
Liten Kirstin täckte över båda dem.
13. Liten Kirstin ut genom dörren
steg:
»Jag beder godnatt, jag kommer aldrig
mer.»
14. Snart kom där ett bud till herr
Peder in:
»Liten Kirstin hänger i äppelgrind.»
15. Herr Peder ut genom dörren
sprang,
han slog till dörren, så låsena sang.
16. »Hör du liten Kirstin, vi hänger
du här?
Medan du levde höll jag dig så kär.»
17. Sen satte han svärdet emot en
sten,
så att det gjorde hans hjärta men.
18. Sen satte han svärdet emot en
rot,
så att det tog hans hjärta emot.
19. Om andra morgon, när dagen
blev ljus,
så var det tre lik i herr Peders hus.
20. Det ena var herr Peder, det andra
hans frilla,
det tredje var unga bruden den lilla.

E.

Hitis, Vänö. Sj. Alma Isaksson, f. 1874. Uppt. Greta Dahlström 1924.

1. Herr Peder och liten Kirstin sutto
till bords.
— den älskog vilja vi begynna —
De talte så många skämtfulla ord.
— allra kärestan min,
jag kan eder aldrig förglömma —
2. Herr Peder han sade till liten
Kirstin så:
»I söndag så skall mitt bröllop stå.»
3. »Och skall ditt bröllop i söndag
stå,
så vill jag va så nära och se däruppå.»
4. »Mitt bröllop skall stå så högt
upp i land,
att ingen skön jungfru dit komma kan.»
5. »Nej, aldrig står ditt bröllop så
högt upp i land,

bliver jag bjuden, nog kommer jag fram».

6. »Och mitt bröllop skall stå så högt upp i lid,
att ingen skön jungfru dit komma kan.»

7. »Nej aldrig står ditt bröllop så högt upp i lid,
bliver jag bjuden, nog kommer jag fram.»

8. Herr Peder låter sitt bröllop tillredas,
och liten Kirstin låter sin bröllopskläder skäras.

9. Herr Peder låter sitt bröllop gå fort,
och liten Kirstin låter sin gångare till skos.

10. Och liten Kirstin sadlar upp sin gångare grå.
Så rider hon sig till herr Peders gård.

— — — — —
11. Mera guld har liten Kirstin på sin finger små,
som herr Peder har på guldstolar två.

12. Och mera guld har liten Kirstin på sin kjortelefäll,
än herr Peder hade i allt sitt våld.

13. Och bruden den frågade småsvenner två:
»Vad är det för en jungfru, som uppå golvet går?»

14. »Herr Peder han hade en frilla så rik,
att ingen på orten är henne lik.»

15. De drucko i dagar, de drucko i två,
och aldrig vill bruden ur brudehuset gå.

16. Så gångar hon sig i herr Peders äppelgård,
så hänger hon sig på sitt ljusgula hår.

17. Så gick där ett bud till herr Peder in,
att 'liten Kirstin hänger i äppelgården din'.

18. »Liten Kirstin, vi hänger du här?
— den älskog vilja vi begynna —
Medan du levde så hade jag dig kär.
— allra kärestan min,
jag kan eder aldrig förglömma —

F.

Hitis, Rosala. Sj. M. L. Holsten. Uppt. J. E. Wefvar 1880-talet.

1. Herr Peder och liten Kirsten de såto över bord.
— den älskog ville vi begynna —
De talade dock så mång skämteris ord.
— allra kärstan min, jag kan eder alderi förglömma —

2. Herr Peder han talte till liten Kirsten så:
»Mitt bröllop skall om söndag stå.»

3. »Skall edert bröllop om söndag stå,
jag vill vara så när att se däruppå.»

4. »Mitt bröllop skall stå så högt upp i land,
att ingen skön jungfru dit framkomma kan.»

5. »Skall edert bröllop stå så högt upp i land,
och bliver jag bjuden, visst kommer jag fram.»

6. Herr Peder låter sitt bröllop gå fort,
och liten Kirsten låter bröllopskläder skäras.

7. Liten Kirsten reder sig till herr
Peders gård,
hon karskar och borstar sitt gullfärgade
hår.

8. Kjorteln han var av scharlakan
fin,
och ärmarna voro av finaste diamet.

9. Liten Kirsten rider upp till herr
Peders gård,
en liten småsven för henne där står.

10. Hon binder sin häst fast vid
äpplegård,
där ute för henne små svenner stå.

11. »Nu varin I välkommen liten
Kirsten hit till mig,
nu haver jag blandat ihop mjöda och
vin.»

12. »Ej lyster mig mjöd, ej lyster
mig vin,
men får jag sitta hos unga bruden din?»

13. »Intet får du sitta hos unga bru-
den min,
men gack uppå golvet, bär henne mjöd
och vin.»

14. Liten Kirsten hon månde uppå
golvet gånga,
hon fällde så mången sorgfull tår.

15. Unga bruden hon talte till små-
svenner så:
»Vad är det för en jungfru, som här uppå
golvet månd gå?»

16. »Herr Peder han hade en frilla
så rik,
och hon har hit kommit i brudhuset in.»

17. Unga bruden månde på golven
gå,
— den älskog ville vi begynna —
där rann en ros uppå bägge hennes
kind.
— allra kärstan min, jag kan eder al-
deri förglömma —

OTRYCKTA G. (str. enl. A: 1—5, 7, 8, 11, 11a, 14,
TEXTER. 15, 12, 13, 21a, 24, 23). V. Nyland. Uppt.
Översikt. Filip Sundman 1899.

H. (3¹, 13, 23^a). Nagu, Nötö. Sj. Charlotta
Lundström, f. 1868. Uppt. G. Dahlström
1923.

Avvikelser i G, H enligt A.

1¹ Herr Peder och liten Kerstin [de] . . .
G — 1² Där talte de mång skämtfulla o. G.
2² A. i. skön j. d. komma skall G.

3¹ v. kommer j. f. G; nog kommer j. f. H.

4¹ [till-] reda G — 4² Och liten K. l. sig
bröllopskläder skära G.

5¹ [han] l. s. b. ske f. G — 5² Och liten
K. l. s. g. sko G.

7¹ [hon] r. utöver e. s. G — 7² H. gångare
löper p. röda g. G.

8¹ in på herr Peders g. G — 8² Och ute
för henne herr Peder han står G.

11¹ [hon] in i brölloppsalen steg G.

11a Välkommen, välkommen, liten
Kerstin till mig. Men här haver jag blan-
dat mjöd och vin G.

12¹ [hon] . . . fingrarna s. G — 12² [sin]
brudastolar t. G.

13¹ Hon h. m. g. uppå s. k. H — 13²
Å. h. P. han hade H; i hela s. våld G, H.

14¹ Ej behagar mig mjöd, ej behagar mig
vin G — 14² Blott jag får s. hos u. b. d. G.

15¹ Väl skall du få sitta hos . . . G — 15²
Men giv henne intet ont i sinn G.

21a Och liten Kerstin följde herr Peder
till säng och önskade honom lycka med
sin vän G.

23¹ Och l. K. knyter hop sitt fager gula
hår G — 23² Och hänger sig opp i herr Pe-
ders äppelgård G; Hon h. sig i s. gullflåta h.
H.

24¹ Om morgonen kom budet t. h. P. in
G — 24² Att l. K. hänger död i trädgården
sin G.

O m k v ä d e¹ saknas i H; Den älskog v. v.
b. G — O m k v ä d e² A. kärstan m. G, H;
j. k. eder alderig f. H; j. k. er a. glömma G.

63. Konungabarnen.

a. Ål, S.L.S. 29, 197.	g. PÅ, Nyl. III, 35. (A)	TEXT.
Översikt.
b. LF, R3, 165, 293. (C)	h. KA, A. Adolfssons saml.	
c. NA, S.L.S. 352, 74. (L)	i. TE, Hembygden 1910, 27.	
d. NA, S.L.S. 82, 364; även S.L.S. 125,
36 (E); HI, S.L.S. 367, 110. (D)	j. PO, A. Adolfssons saml. (G)	
e. HI, S.L.S. 204, 259.	k. FB, I.N.E. Saml. O. A. (J)	
f. HI, S.L.S. 367, 104. (K)	l. PÅ, S.L.S. 328, 173. (F)	

a. Ål. Uppt. Karl Ekman 1892. *Varianter.*

Det var två äd - - la ko-nun-ga - barn, de lo - va - de var-
and-ra sin tro. Äls - kog och en god vil - - ja dem
bäg-ge till - sam - mans drog.

b. Öb., Lappfjärd.
Sj. *Fru Spolander.* Uppt. J. Spolander 1875—1876,

Det var två äd - la ko-nun-ga-barn, som lo - va - de varand-ra sin
tro. Där sto-do en fals-ker tär - - na, som för-tog de-ras sin-ne och mod.

c. Åb, Nagu, Nötö.
Sj. *Svea Jansson*, f. 1905. Uppt. Greta Dahlström 1923.

Det var två hö - - - ga ko - nun - ga - barn, de lo - va

¹ Melodin i originalet korrigerad med bläck; bl. a. ha förhöjning och återställnings-tecken insatts på de med × utmärkta ställena. *Anm. i avskriften.*

var - and - ra sin tro. Vem ut - av dem skol - le
svi - - - ka skull le - va i stor o - - ro.

d.¹ Åb, Nagu.

Uppt. O. R. Sjöberg 1887.

Det var två äd - - - la ko - nun - ga - barn, som lo - va var -
and - ra sin tro. Och den som då skol - le svi - - - -
ka skol - le le - - va i stor o - - ro.

e. Åb, Hitis.

Uppt. E. Hedman 1910.

Det var två red - li - ga ko - nun - ga - barn, de lov - te var -
and - ra sin tro. Och vil - ken av oss som svi -
ker skall le - va i stor o - ro.

f. Åb, Hitis, Vänö.
Sj. Tekla Bergen, f. 1870.

Uppt. Greta Dahlström 1924.

De vo - ro två äd - - - la ko - nun - ga - barn, de lov - te
var - and - ra sin tro. Äls - kog och en god vil - ja dem
bå - dom till - sam - mans drog.

¹ Enl. var. från HI (S.L.S., 367, 110) t. 3: d d f i s s; t. 9—10: c c | e d c; t. 11—12: h | c h; t. 13—14: e g i s s h | d c h.

g. *Nl*, Pärnä.

Det var två äd-la ko-nun-ga-barn, de lov-te var-an-nan sin tro. Äls-kog och en god vil---ja dem båg-ge till-sam-mans drog.

h. *Nl*, Karis.Sj. *Karl Silver*, f. 1884.

Uppt. Alfhild Adolfsson 1933.

Det vo-ro två ä--de--la ko-nun-ga--barn, de höl-lo var-and-ra så kär. Och e--mel-lan dem bå-da upp-stod där en älv och där-till en rin-nan-de fors.

i. *Nl*, Tenala, Svedjekulle.Sj. *Fredrik Westins farfar*.

Uppt. Fredrik Westin 1910.

Det var en gång ett äls-kan-de par, som höl-lo var-and-ra så kär. Men e-mel-lan den bå-da upp-stod där en älv och där-till en rin-nan-de fors.

j. *Nl*, Pojo, Billnäs.Sj. *Gustav Holmberg*, f. 1854.

Uppt. Alfhild Adolfsson 1933.

Det var ju två äd-las-te ko-nun-ga-barn, som höl-lo var-

and-ra så kär. Men e - mel-lan dem var ju en li - - ten
älv och där-till en rin-nan-de å.

k. Åb, Finby, Pettu.
Sj. Tilda Troberg.

Uppt. Otto Andersson.

Det var två äd - la ko - nun - ga - barn, de lov - te var - an - nan sin
tro. Älskog och en god vil - ja de hos varannan skull bo.

l. Nl, Pärnä.

Sj. Hulda Grönkvist, f. 1877.

Uppt. Sulo Salonen 1921.

Det] var en gång två vän - ner, som höl - lo var - and - ra så kär. Men e -
mel - lan dem var en li - ten grön äng och där - till en rin - nan - de älv. Men e -
mel - lan dem var en li - ten grön äng och där - till en rin - nan - de älv.

TEXT.
Översikt.

A. PÅ, Nyl. III, 35. (g)
B. JE, R5, 186, 317.
C. LF, R3, 165, 293. (b)
D. HI, S.L.S. 367, 111. (d)
E. NA, S.L.S. 82, 17. (d)
F. PÅ, S.L.S. 328, 69. (l)
G. PO, A. Adolffssons saml. (j)

H. PA, S.L.S. 29, 197.
I. PA, S.L.S. 4, 18.
J. FB, I.N.E. S. Grönfors saml. (k)
K. HI, S.L.S. 367, 105. (f)
L. NA, S.L.S. 367, 75. (c)
M. ?, Svenssons saml. 4, 91.

A.

Pärnä.

Varianter.

1. Det var två ädla konungabarn,
de lovte varannan sin tro.

Älskog och en god vilja
dem bägge tillsammans drog.

2. »Ack hör ni min sköna jungfru,
hur skulle jag komma till er?
Här falla så starka strömmar
emellan eder och mig.»

3. »I kläden av er kläder
och simmen med er hand.
Jag tänder upp ljus i lyktan,
där skolen I komma i land.»

4. Där stod en ond människa
och lyddes på deras tal:
»Den vänskap skall jag åtskilja,
den stund jag leva må.»

5. »Ack hör ni min kära fader,
vad jag eder säga må.
Är mig lov gå till örtagård,
där de små örter stå?»

6. »Dig är lov gå till örtagård,
där de små örter stå,
men väck upp din yngsta syster,
hon skall väl med dig gå.»

7. »Ack hör ni, min kära fader,
vad jag eder säga må.
Är mig lov gå till sjögastrand
och hälsa på den vita sand?»

8. »Dig är lov gå till sjögastrand
och hälsa på den vita sand,
du väck upp din yngsta broder,
han följer dig till den strand.»

9. »Min syster och bror de äro så klen,
de kunna ej stort förstå,
de kunna dock icke åtskilja
de rosor bland ogräset stå.»

10. Den jungfrun går så sörjande
allt till den vita sjöstrand.
Så kom hon till en fiskare,
som fiskade vid ett land.

11. »Ack hör ni min kära fiskare,
vad jag eder säga må.
Fann ni någon ädel konungason
här drunkna i böljan blå?»

12. »Fiskat haver jag i allan natt
vid landet med min lilla båt.
Jag fann en ädel konungason
här drunkna i böljan blå.»

13. Hon tog guldkedjan av sin hals
och guldringar av sin hand.
Det gav hon åt den fiskare
och tager själv liket i famn.

14. »O fiskare, säg min moder göd-
natt,
min fader och min bror,
därtill också mina syskon små,
jag ser dem aldrig mer.

15. Hälsa dem alla med ett ord,
och bed dem ej hava harm.
Jag sänker mig ner i havsens djup
och har min käreста i famn.»

16. Men ack, vad jämmer och stor
sorg
blev då i konungens land.
Konungens dotter var då död,
också en konungsson.

17. Ty konungens dotter var nu död
och drunkna i böljan blå,
därtill också en konungsson;
de voro sköna båda två.

18. Men skam så få den människa,
ja himlen give henne skam,
som släckte ut ljuset i lyktan,
som konungens son eftersam.

B.

Jeppo. Uppt. J. E. Wefvar.

1. Det var två ädlaste konungabarn,
som lovte varannan sin tro.
De lovte varannan sin ära
att kunna i samman bo.

2. »Hör ni min sköna jungfru,
vad jag er säga må?
Hur skall jag komma till eder i denna
a†tonstund,
här faller så svåra strömmar emellan
eder och mig?»

3. »Klä ni av eder kläden
och simmen i den land.
Jag tänder upp ljuset i lyktan,
att ni sen simma i land.»

4. Per var ju en ond människa,
som lyddes på deras tal:
»Deras vänskap vill jag åtskilja,
den stund de leva må.»

5. Dit kom en liten hovedräng,
han stannade vid ett bord.
Han hade en snäll tunga,
och väl förde han sina ord.

6. »Ni sitter ju både fruar och möan,
och sömnen är eder förmån.
Jag såg ett ädlaste konungabarn
ha drunknat i böljorna blå.»

7. Ensam tog konungen dottren åt
sig.
Hon fällte ju tårar på kind,
hon tänkte ju uti hjärtat sitt:
»Det var ju aldra kärasten min.»

8. »Hör ni, min aldra käraste moder,
vad jag eder säga må?
Får jag lov att gå till örtagården,
se där små örter stå?»

9. »Det är ju väl lov att gå till örta-
gården,
se där de små örter stå.

Väck upp din yngsta syster,
låt henne följa med dig.»

10. »Hör ni, min aldra käraste mo-
der,
vad jag eder spörja må:
får jag lov att gå vid sjöstranden
och hälsa på snövitan sand?»

11. »Väck upp din yngsta broder,
låt han ock följa med dig.»

12. »Min syster och min broder,
de kunna så litet förstå,
de kunna ju ej åtskilja,
rosor bland ogräset stå.»

13. Ensam gick hon gråtan[d],
sörjandes ut vid denna sjöstrand.
Där fann hon ju fiskare,
han fiskade vid det land.

14. »Hör ni, min aldra käraste fiskare,
vad jag eder spörja må;
har ni sett något ädlaste konungabarn
ha drunknat i böljorna blå?»

15. »Jo, fiskat haver jag allan natt,
vid landet står min båt,
där ligger liket på stranden,
som eder käraste vara må.»

16. Då tog hon guldkedjan av sin
hals,
guldringen av sin hand.
Allt gav hon åt den fiskaren,
tog liket i sin famn.

17. »Sägen ni adjö åt min fader, adjö
också min mor,
adjö också min syster, ävenså min bror.
Jag sänker mig här neder,
ni sen mig aldrig mer.»

C.

Lappfjärd. Sj. Fru Spolander. Uppt. J. E. Wefvar 1875—76.

1. Det var två ädla konungabarn,
som lovade varandra sin tro.
Där stodo en falsker tärna,
som förtog deras sinne och mod.

2. Så kommo en unger gosse sprin-
gandes och sade:
»Här sitter I frunar och mönar, och söm-
men så mycket I förmår,
jag såg ett ädelt konungabarn,
som drunknade i böljona blå.»

3. Jungfrun hon gick så sörjandes
allt under skalakan sin.
»Är det lilla vännen som dödder,
jag vill int leva mer.»

4. »Kära ni, min moder,
vad jag frågar försann,
om jag får gå i trädgårdenom
och hälsa på de blommorna små?»

5. »Dig är lov gå i trädgårdenom
och hälsa på de blommorna små.
Väck upp din yngsta syster,
hon får väl med dig gå?»

6. »Kära ni min moder,
vad jag er frågar försann,
om jag får gå till den vida sjöstrand
och hälsa på den vita sand?»

7. »Dig är lov att gå till den vida sjö-
strand
och hälsa på den vita sand.
Väck upp din yngsta broder,
han får väl med dig gå?»

8. »Min syster och min broder de äro
så späd,
de kunna så litet förstå,
de kunna så litet urskilja,
de rosor bland ogräset stå.»

9. Då jungfran gick så sörjandes
allt till den vida sjöstrand,
där fick hon se en fiskare,
som fiskade vid ett land.

10. »Kära ni e fiskaremän,
vad jag er frågar försann:
har ni sett nå ädelt konungabarn,
som drunknat i böljorna blå?»

11. »Fiskat haver jag allan natt
vid landet med min båt.
I natt så haver jag funnit en konungs-
son,
som drunknat i böljorna blå.»

12. Jungfran steg i båten ner
och tog sjöliket i famn.
»Du har drunknat för min skull i böl-
jorna blå,
jag vill också med dig dö.»¹

D.

Hitis, Högsåra. Sj. Amanda Isaksson, f. 1877. Uppt. Greta Dahlström 1924.

1. Det var två redliga konungabarn,
de lovte varandra sin tro.
»Men vilken av oss som sviker
skall leva i stor oro.»

2. Där stod en gammal trollekäring
och hörde på deras språk.
»Den kärlek skall jag åtskilja,
Gud låt mig nu leva den dag.»

3. »Det är så mörka nätter i år,
jag hittar ej till bys.
Men tänd upp elden i lyktan
och häng den på lindekvist.»

4. Hertigen ladsig på sundet att simma,
och böljan slog under hans bröst.
Då slocknade elden ur lyktan,
som hängde på lindekvist.

¹ Då hon sagt detta, sprang hon i vattnet och drunknade. *Anm. av uppt.*

5. Förbannad vare den trollekäring,
och Gud månde giva dig skam,
som blåste elden ur lyktan,
som hertigen eftersam.

6. Jungfrun hon frågar sin fader om
lov
allt vid den lilla grön å,
om hon spatsera kunde få
allt vid den lilla grön å.

7. Jungfrun hon ut spatsera gick
allt vid den lilla grön å.
Där fick hon se en fiskare,
han fiska uti sin båt.

8. »Goddag, goddag, du fiskare lilla,
goddag uti din båt,

har du sett något missvulet lik
allt vid den lilla grön å?»

9. »Alls intet annat jag tyckte,
att liket låg och rak.
Av silke vit hans strumpor var,
gullspända var hans skor.»

10. Jungfrun sköt ringarna av sin
hand,
guldkeden av sin hals.
»Det här skall du, fiskare lilla, få,
om du för budena fram.

11. Häls hem till min fader,
häls hem till min moder,
häls hem till mina syskon små, att de
mig icke sörja.
Jag vilar på hertigens arm.»

E.

Nagu. Uppt. J. E. Wefvar 1880-talet.

1. Det var två ädla konungabarn,
som lova varandra sin tro.
Och den som då skulle svika
skulle leva i stor oro.

2. Det var en gammal trollekärng,
som hörde på deras tal,
»Den kärlek vill jag åtskilja,
om jag får leva den dag.»

3. Hertingen lade sig i sundet och sam,
och böljan slog under hans bröst,
slockna då elden ur lyktan,
som hertigen eftersam.

4. Och jungfrun hon frågar sin fader
råd
allt vid den lilla grönån.
»Ger ni mig lov spassera gå,
allt vid den lilla grönån?»

5. »Nog ger jag dig lov spassera gå,
allt vid den lilla grönån.
Väck upp din yngsta broder,
han kan väl med dig gå.»

6. »Vad skall min yngsta broder dit
göra,
han kan sig så litet förstå,

han skjuter bort alla små fåglar,
som bredvid de vägarna gå.»

7. Och jungfrun gick spassera gå
allt vid den lilla grönån.
Där fick hon se en fiskare,
som fiskade allt med sin båt.

8. »God dag, god dag, ni fiskare,
god dag uti er båt,
har ni sett något välboret lik
har legat i böljan blå?»

9. »Silkesstickad voro hans strumpor,
gullspända voro hans skor;
och jag ej annat tyckte,
att icke liket dit log.»

10. Jungfrun sköt gullringar av sitt
finger,
gulldedjan av sin hals
och gav åt en liten fiskare,
som förde bådena fram.

11. »Häls hem till fader och moder
och mina syskon små,
att jag dricker mitt bröllop i floder
och sover på hertigens arm.»

F.

Pärnä. Sj. Hulda Grönkvist, f. 1877. Uppt. Sulo Salonen 1921.

1. Det var en gång två vänner,
som höllo varandra så kär.
∴ Men emellan dem var en liten grön
äng
och därtill en rinnande älv. ∴∴

2. »Det är så roligt att simma
allt uti den mörkaste natt.
Jag tänder ett ljus uti lyktan min
och lyser dig över till mig.»

3. Se den falska tärnån,
som bor bakom buskarna i skyn,
se då slocknar det ljuset i lyktan min,
och han drunknade i böljorna de blå.

4. Flickan gick hem till sin fader,
beklagar för honom sin nöd:
»Fader from, fader from,
får jag uti rosenlunden den gå?»

5. »Jag dig ju ej kan neka,
att du uti rosenlund må gå,
blott din yngsta syster
med dig nu följa kan få.»

6. »Nej, min allra yngsta syster
med mig ej följa kan få,
ty ensam jag uti rosenlund vill gå
att plocka de blommor små.»

7. Flickan gick neder till stranden,
skjuter ut en båt ifrån land,
men på vägen möter hon en fiskareman,
som rodde så sakta mot land.

8. »Jag haver nu fiskat hela natten,
men ingen fisk har jag fått,
men ett iskallt lik har jag dragit upp
allt ifrån böljorna de blå.»

9. Flickan tog ringen av sitt finger,
guldarmbandet av sin arm.
»Tag dem, tag dem, kära fiskareman,
och ro mig ett stycke från land.»

10. Hälsa hem till min fader och mor,
hälsa hem till min syster och bror,
och säg att jag vilar i böljan blå.»

G.

Pojo, Billnäs. Sj. Gustav Holmberg, f. 1854. Uppt. Alfhild Adolfsson 1933.

1. Det var ju två ädlaste konungabarn,
som höllo varandra så kär.
Men imellan dem var ju en liten älv
och därtill en rinnande å.

2. »Hur skall jag till dig kunna komma
uti en så mörker natt?»
»O, så kläd dig i snövita linnen
och simma hit över till mig.»

3. »Hur skull jag till dig kunna simma
uti en så mörker natt?»
»Jag skall sätta ett ljus i en lykta,
som skall lysa dig över till mig.»

4. På stranden där stodo två fiender,
som hörde på deras tal.

Genast släckte de ljuset i lyktan,
och han drunknar i böljorna blå.

5. »Hälsa då hem till min fader,
och hälsa då hem till min mor.
Häls och säg att jag vilar i böljorna blå,
häls och säg, att de sörja ej får.»

6. O, skam skall de människor hava
av änglar i himlen hos Gud,
som så släckte ljuset i lyktan,
så att de måddes drunkna och dö.

7. Men hören, I människor alla,
besinnen vad kärleken är!
När vännen går i döden för vännen,
o, besinnen vad kärleken är!

OTRYCKTA H. (str. enl. A: 1—4, 18, 7, 8, 7 a, 8 a, 9—13, 15). Pargas. Ur en visbok. Uppt. Karl Ekman 1892.

Överstkt.

I. (1—4, 18, 7, 8, 7 a, 8 a, 9—13, 15). Pargas. Uppt. R. J. Sjöblom 1887.

J. (1—4, 18, 7, 8, 5, 8—13, 15). Finby, Pettu. Sj. Tilda Troberg. Uppt. Saga Grönfors 1931.

K. (1—4, 18. De sista 8 stroforna äro

avskrivna från ett vistryck, dat. 1789, och upptagas därför icke i variantapparaten). Hitis, Vänö. Sj. Tekla Bergen, f. 1870. Uppt. G. Dahlström 1924.

L. (1, 4, 4 a). Nagu, Nötö. Sj. Svea Jansson, f. 1905. Uppt. G. Dahlström 1923.

M. (str. enl. G: 1—5). Ur Karl Anderssons häfte, matros å Tarmo. Uppt. A. P. Svensson 1910.

Avvikelser i H—L enligt A.

1¹ De voro. . . K; två höga k. L — 1² lovade H, I; lova L; varandra H-L — 1³ Vem utav dem skulle svika L — 1⁴ Dem bådom. K; De hos varandra skull bo J; Skull leva i stor oro L.

2¹ Hör du. . . J; Hör du, min kära jungfru skön H, I; Hören I min allra käreasta K — 2² Hur kan. . . J; Hur skall. . . H, I, K; till dig H-K — 2³ Här gå. . . J; Här faller. . . H, I; så starkan en strömmen K — 2⁴ Emellan båd. . . K; Emellan I; Allt mellan J; mig och dig H; dig och mig I, J.

3¹ (Du) Kläd nu av dig kläderna H—J — 3² Och simma H; Och simme I; Och sim allt J; med din h. H-J — 3⁴ D. du skall komma. . . H-J.

4¹ onder H, J; Det var en gammal trollekäring L — 4² Och hörde J, K; på d. ackord L; lydde H, I, K — 4³ Den kärlek. . . J; Den glädjen s. j. väl å. L — 4⁴ Krist giv jag levde den dag L.

4 a Hertigen lad sig att simma på sundet, och vågen slog under hans bröst. Trollkärningen släckt elden i lyktan, som hertigen eftersam L.

5¹ Hören, min kära moder J — 5² fråga må J — 5³ örtagården J — 5⁴ Allt där d. [små]. . . J.

7¹ Hören min. . . J; Hör I m. käre moder skön H, I — 7² den sjöastrand J; Får jag l. g. t. H, I; saltan sjöstrand H; salta s. I — 7⁴ (O) häls I, J.

7 a¹⁻³ verserna 7¹⁻³ upprepas i H, I — 7 a⁴ enligt 7⁴; på böljan blå H, I.

8¹ sjöstrand J; saltan sjöstrand H; salta s. I — 8² häls H-J — 8³ [Du] J; yngre I;

y. syster (vid strofens upprepning: broder) J — 8⁴ Han ville med dig gå H, I; Och bed henne komma (vid upprepning: honom följa) med dig J.

8 a^{1,2} verserna 8^{1,2} upprepas i H, I — 8 a³ enligt 8³ H, I; yngsta syster H; yngre syster I — 8 a⁴ Hon. . . enligt 8⁴ H, I.

9¹ Min yngsta. . . J; M. broder och syster de. . . H, I — 9² De äro ju allt för klen J — 9³ [dock] ej H, I; De k. ju knappast urskilja J — 9⁴ ogräs J; bland o. små I.

10¹ Jungfrun gick. . . J; sörjandes I — 10² salta sjöstrand H, I; vida s. J — 10³ Där fick hon se e. f. H-J — 10⁴ S. rodde långsmed strand H, I.

11¹ [Ack] H, I; Hör ni min. . . J — 11² fråga må J — 11³ Säg om någon. . . J; Sågen I n. [adel] k. I; Sågen I något konungabarn H — 11⁴ drunknat bland böljor b. J.

12¹ [i] all den n. H, I; F. h. j. båda nätter och dar J — 12² [lilla] I, J — 12³ Jag såg. . . J; konungsson I, J — 12⁴ Som har tänkt bli eder gemål H-J; Han var ju eder vid mått J.

13¹ Då tog hon g. av halsen J; guldkeden H, I — 13² Dem g. h. J; Hon g. dem I; åt den fiskaren H-I — 13⁴ tog H-J.

15¹ Hälsa nu min far och mor H, I; Häls hem min fader och moder J — 15² Samt mina syskon små H, I — 15³ [ner] I, J; havets J — 15⁴ O. tar. . . J; O. håller m. käraste ändå H, I.

18¹ Skam s. för. . . H, I; [så] K — 18² Ja, himmelen giv. . . H, I — 18³ Hon. . . H, I, K.

Avvikelser i M enligt G.

1¹ D. v. en gång två konungabarn — 1² kära — 1³ M. mellan d. båda uppstod där en älv — 1⁴ en r. flod.

2³ i s. kläder — 2⁴ O. simmar här över t.m.

3³ i min I.

5^{1,2} Och h. du hem. . . — 5⁴ [Häls].

64. Två älskande.

a. PÅ, I.N.E. Saml. O. A. (A); även
KN, S.L.S. 330, 197. (C)

b. KY, I.N.E. Saml. O. A.
c. HA, S.L.S. 328, 142. (D)

MELODI.
Översikt.

a.¹ *Nl*, Pärnä.

Uppt. Otto Andersson 1908. *Varianter.*

Vid Lin-das klip-pa vid Lin-das älv, där satt ett för-äls-kan-de
par. Men mitt-e-mel-lan dem var en ljus blå älv och där-till en
grönskande dal.

b. *Nl*, Kyrkslätt.
Sj. *Fredrik Bäckström.*

Uppt. Otto Andersson.

Vid In-dals klip-pa, vid In-dals hav, där stod ett för-äls-kan-de
par. E-mel-lan dem bå-da var en rin-nan-de älv, och
där-till en li-ten grön äng.

c. *Ål*, Hammarland.
Sj. *Tyra Palmroth.*

Uppt. Emil Johnsson 1921.

Vid Lin-das klip-pa, vid Lin-das fot, där sut-to ett äls-kan-de par. Men
mitt e-mel-lan dem låg en rin-nan-de älv, och där-till en grönskande dal.

¹ Var. fr. KN (S.L.S. 330, 197) är lika.

TEXT.	A. PÅ, I.N.E. Saml. O. A. (a)	C. KN, S.L.S. 330, 70. (a)
Översikt.	B. ?, Svenssons saml. 3, 84.	D. HA, S.L.S. 328, 42. (c)

Varianter.

A.

Pärnä. Uppt. Otto Andersson 1908.

1. Vid Lindas klippa, vid Lindas fot,
där satt ett förälskande par.
Men mitt emellan dem var en ljusblå älv
och därtill en grönskande dal.
2. »André, André, drag kläderna av
och sim över älven till mig.
André, André, drag skonarna av
och sim över älven till mig.»
3. Han skulle nu över till andra
strand
att möta sin käresta där.
Men mitt uti älven så drunknade han,
han kunde ej simma till land.
4. Så kom där en gammal fiskare-
man,
kom roende sakta mot land.
5. »Nog haver jag fångat den stor-
mig natt,
men alls ingen fisk har jag fått.
Blott ett sjömans lik har jag dragit opp,
som drunknat i havsböljan blå.»
6. Då tog hon ringen utav sin hand
och gullkedjan utav sin hals.
»Tag dem, tag dem, du fiskareman,
kom, ro mig nu sakta från land.»
7. »Hälsa hem min fader och mor,
hälsa hem min syster och bror,
och säg att jag vilar i sjöböljan blå,
att jag vilar i kärestans famn.»

B.

Ur Albin Svanbäcks häfte. Uppt. A. P. Svensson 1910.

1. Vid Indiens klippor, vid Indiens
strand,
där sutto ett älskande par,
men mitt emellan dem var en rinnande
älv
och därtill en liten grön äng.
2. Han skulle över till andra strand
för att hälsa på kärstan sin,
men mitt uti älven så drunknade han,
han kunde ej komma i land.
3. »André, André, drag skon av,
och kom över älven till mig,
ty där fanns ej någon båt till hands
att ro över älven med.»
4. På stranden där stod en falsker
färna,
hon gömdes bland buskarna små,
hon släckte ut ljuset i lyktan för mig,
och jag drunknade i sjöböljan blå.
5. Sen stod hon på stranden så sorgsen,
hon såg där en fiskareman.
»God morgon, god morgon, du fiskare-
man,
du har väl fått mången fisk i natt?»
6. »Hela den stormiga natt har jag
fiskat,
ej en endaste fisk har jag fått;
bara ett sjömanslik har jag bärgat opp,
som har vilat i sjöböljan blå.»

7. Guldringarna tager hon av sin hand,
guldkedjan av sin hals.
»Tag dem, du gamle fiskareman,
och ro mig ett stycke från land.

8. Hälsa hem till min fader och moder,
hälsa hem till min syster och broder.
Säg dem, att jag vilar i sjöböljan blå,
säg dem, att jag vilar i älskarens famn.»

C. (str. enl. A: 1—7). Korsnäs. Sj. Gunhild Bäck. Uppt. Bertel Malm 1921.

D. (1—7). Hammarland. Sj. Tyra Palmroth. Uppt. Emil Johnsson 1921. OTRYCKTA
TEXTER.
Översikt.

Avvikelser i C, D enligt A.

1¹ vid Lindas hav C — 1² D. sutto e. älskande p. C, D — 1³ låg en l. ä. C; låg en rinnande ä. D.

2¹ drag skoana av C; drag skorna utav D — 2² drag kläderna av C, D.

3² För att m. s. käraste d. C; För att träffa. . . D.

4¹ Där kom en g. f. C; Sen k. d. sakta roende fram D — 4² till land C; En gammal fiskareman D — 4⁴ M. fiskar du . . . C; i dag D.

5¹ Jag har fångat hela den stormiga n. D; Alls inga fiskar jag fångat i natt C — 5² M. inga fiskar j. f. D; I denna stormiga

natt C — 5³ Men en s. l. jag d. på land D — 5⁴ S. har legat i sjöböljan b. D; S. d. i älven i natt C.

6¹ D. t. h. kedjan u. s. hals C — 6² O. kedjan. . . D; O. ringen u. s. hand C — 6³ T. det, t. det. . . C — 6⁴ Och ro något litet f. l. C; Och ro sedan ut ifrån l. D.

7¹ Häls h. m. far, häls hem min mor C; Du kan hälsa min far, du kan hälsa min mor D — 7² Häls. . . C; Du kan hälsa min. . . D — 7³ Häls hem a. j. v. i havsböljan b. C; Säg dem, säg dem, du fiskareman D — 7⁴ kärastens C; A. j. drunknat i sjöböljan blå D.

65. Kärestans död.

- MELODI.** a. Jakobstad, B.F.A. n:r 41 a.
- Översikt.** b. HI, S.L.S. 82, 390; även S.L.S. 125, 54. (H)
- c. VÖ, Vasa Brages saml. 172. (OO)
- d. NA, S.L.S. 352, 129.
- e. NA, S.L.S. 367, 227.
- f. KN, S.L.S. 523, 104. (K)
- g. HO, S.L.S. 367, 216. (I)
- h. IÖ, S.L.S. 508, 106. (CC)
- i. LF, R3, 165, 181. (J)
- j. LF, S.L.S. 523, 94. (GG)
- k. LF, S.L.S. 523, 100. (EE)
- l. RE, S.L.S. 94, 38.
- m. LF, S.L.S. 523, 97. (FF)
- n. FB, I.N.E. Saml. O. A.
- o. LO, S.L.S. 12, 66. (E)
- p. HO, S.L.S. 367, 210. (B)
- q. HO, S.L.S. 318, 126. (X)
- r. KO, L. W. Fagerlund, Anteckningar n:r 5. (A)
- s. NA, S.L.S. 352, 130. (Å)
- t. SO, I.N.E. Saml. O. A.
- u. NA, S.L.S. 352, 125. (AA)
- v. NA, S.L.S. 367, 221. (Z)
- x. BR, B.F.A. n:r 21 a.
- y. GE, S.L.S. 329, 131. (BB)
- z. HI, S.L.S. 367, 224. (Ö)
- å. PA, I.N.E. Saml. O. A. (G)
- ä. LF, S.L.S. 523, 92. (HH)
- ö. KY, I.N.E. Saml. O. A.
- aa. NV, R5, 186, 355. (M)
- bb. KO, S.L.S. 352, 136. (V)
- cc. KO, S.L.S. 352, 132. (Y)
- dd. PO, Nyl. III, 124. (L)
- ee. TU, I.N.E. Saml. O. A.
- ff. KO, S.L.S. 352, 143. (Å)
- gg. BO, B.F.A. n:r 11 a, b. (SS)
- hh. PÅ, S.L.S. 16, 199. (F)
- ii. SI, B.F.A. n:r 17 a-c.
- jj. PA, Nyl. III, 121. (Q)
- kk. ST, S.L.S. 367, 1381. (R)
- ll. KH, I.N.E. Saml. O. A. (RR)
- mm. IÅ, A. Adolfssons saml.
- nn. HE, Nyl. III, 123. (S)
- oo. PÅ, B.F.A. n:r 57 a, b.; även I.N.E. Saml. O. A. (T)
- pp. ST, S.L.S. 367, 1385.
- qq. SI, Th. Wegelius saml. n:r 1; Nyl. III, 122.

Varianter. a. Öb, Jakobstad.
Sj. Sofia Kronkvist.

Fonogr. Otto Andersson. Kop.
Greta Dahlström.

Och un-ger-sven han gån-gar sig i stal--let där-in och
klap-pa-de Blac-ken på län-der. Hej hopp-san-sa, sjung
fra-di-ra-di-ra. Och klap-pa-de Blac-ken på län-der.

2. Så tog han gull-sad-len och sad-la-de up-på, och bets-let var

sil-ver-be - sla - get, Hej hopp-san-sa, sjung fra-di-ra - di - ra. Och
bets-let var sil - ver - be - - sla - get.

b. Åb, Hitis, Rosala.

Sj. S. M. Holsten.

Uppt. O. R. Sjöberg 1887.

Un-gersven han gick åt stal - - let med ljus. Han klap - pa - de
få - lan up - på lå - - - ren. Men hopp, sa - de jag, så
sor-ge-ligt det var. Han klap-pa-de få-len up-på lå - - - ren.

c. Öb, Vörå, Rökiö.

Sj. Johan Berglund, 53 år.

Uppt. Hans Aufrichtig 1910.

Sent om en af-ton jag la-de mig på säng och viss-te då där
ej av nå-gon kvi - da. Hopp-san, sa ja, fa - ral-lan-ti-
ra. Och viss - te då där ej av nå - gon kvi - - - da.

d. Åb, Nagu, Lökhalm.

Uppt. Greta Dahlström 1923.

e. Åb, Nagu, Trunsö.
Sj. *Olga Maxén*, f. 1872.

Uppt. Greta Dahlström 1924.

f. Öb, Korsnäs.
Sj. *Selma Holmblad*, f. 1892.

Uppt. Alfhild Adolfsson 1930.

Jag fick ett brev i - från kä - ras - ten min, att jag till
hen - ne skul - le re - - sa. Sjung hopp fa - ral - la lal - la, sjung
hopp fa - ral - lal - lej. Att jag till hen - ne skul - le re - - sa.

g. Åb, Houtskär, Äppelö.
Sj. *Anderetta Blomkvist*, f. 1866.

Uppt. Greta Dahlström 1924.

Sent om en af - ton och sent om en kväll då la - de jag mig
ne - der till att vi - la. Hej hopp sa - de jag, sjung tral - la - ral - la -
ra. Då la - de jag mig ne - der till att vi - - la.

h. Åb, Iniö, Norrby.
Sj. *Illa Aarne*, f. 1861.

Uppt. Alfhild Adolfsson 1928.

Sent om en af - - ton och sent om en kväll så

la - de jag mig ned till att so - va. Hej hopp, sa - de jag, sjung
fra - di - ra - di - ra. Så la - de jag mig ned till att so - va.

i. Öb, Lappfjärd, Dagsmark.
Sj. *Gustaf Lång.*

Uppt. J. Spolander 1875—1876.

j. Öb, Lappfjärd.
Sj. *Olivia Hammarberg, f. 1897.*

Uppt. Alfhild Adolfsson 1930.

Sent om en af - ton och sent om en kväll så gån - gar jag mig
ned till att ri - da. Oj, oj, oj, oj, nå, nå, nå. Så
gån - gar jag mig ned till att ri - da.

k. Öb, Lappfjärd, Dagsmark.
Sj. *Hulda Krok, f. 1890.*

Uppt. Alfhild Adolfsson 1930.

Sent om en af - ton och sent om en kväll så fick jag ett brev från min
kä - ra. Hej sjung fa - ra, sjung fa - ral - la ral - la ral - la. Så fick jag ett
bud i - från min kä - ra.

l. *Öb, Replot.*Sj. *Hermanson Rönn.*

Uppt. V. Sjöberg 1904.

Så gin - go jag mig ett styc-ke lång-re fram, då hör-de jag de
kloc - kor - na som ring - - - de. Sjung hopp fa - ral - lal - la, sjung
hopp fa - ral - lal - lej. Då möt-te jag de bä - ra - re, som bu - - - ro.

m. *Öb, Lappfjärd, Dagsmark.*Sj. *Sofia Ekberg. f. 1877.*

Uppt. Alfhiild Adolfsson 1930.

Sent om en af-ton och sent om en kväll så fick jag ett bud i-från min
kä - ra. Sjung hopp fa - ral - lal - lal - la, sjung hopp fa - ral - lal - lej. Så fick
jag ett bud i - från min kä - - - - ra.

n. *Åb, Finby, Pettu.*Sj. *Tilda Troberg.*

Uppt. Otto Andersson.

o. *Nl, Lojo*

Uppt. U. Stadius 1890.

Och nu så har jag so-vit hos en her - re-man i natt allt

än - da i - från morgon in - till af - ton. Sjung opp fa - de - ral - la - lej, sjung
opp fa - de - ral - la - lej. Ja än - da i - från morgon in - till af - ton.

p. Åb, Houtskär, Sördö.
Sj. *Serafina Vestin*, f. 1874.

Uppt. Greta Dahlström 1924.

q. Åb, Houtskär.
Sj. *Hilda Jansson*.

Uppt. Bertel Malm 1920.

Gråt ic - ke, gråt ic - ke all - ra kä - res - tan min, jag
vil - le din ä - - ra be - - ta - - la. Hå, hå, hå, hå, hå,
hå. Jag vil - le din ä - - ra be - - ta - - la.

r. Åb, Korpo.

Uppt. S. Ringbom 1878.

14. Och un - ger - sven red sju mi - - - ler en natt, när and - ra
so - va sö - - - tas - te söm - nen. Sjung hopp, sa - de jag, fa -
ra - la - la - la - la. När and - ra so - va sö - tas - te söm - nen.

s. Åb, Nagu, Lökholm.

Sj. *Isak Isaksson*, f. 1865.Uppt. *Greta Dahlström* 1923.

Och un-ger-sven han red sig ett styc-ke läng-re fram, där
fick han hö-ra kloc-kor-na rin-ga. I hopp, sa-de jag, fa-
ral-la-la-la. Där fick han hö-ra kloc-kor-na rin-ga.

t. Ål, Sottunga.

Sj. *Maria Eriksson*, f. 1845.Uppt. *Otto Andersson*.

Och un-ger-sven han red sig sju mil om en natt, när
and-ra de so-vo som sö-tast. Sjung hopp fal-le-ra, fa-
ral-le-ral-le-ra. När and--ra de so-vo som sö-tast.

u. Åb, Nagu, Nötö.

Sj. *Charlotta Lundström*, f. 1868.Uppt. *Greta Dahlström* 1923.

Sent om en af-ton och sent om en kväll jag viss-te ut-av
alls in-gen smär-ta. Hå-hå, hå-hå, ja, suc-ka gjor-de jag. Jag
viss-te ut-av alls in-gen smär-ta.

v. Åb, Nagu, Gyttja.

Sj. *Alma Andersson*, f. 1862.Uppt. *Greta Dahlström* 1924.

Rid-da-ren ri-der sju mil om en natt, när and-ra så

sött mån-de so - va. Hej hopp, sa-de jag, sjung fal-le - ral - le - ra. När
and - ra så sött mån-de so - va.

x. *Nl*, Bromarv.
Augusta Ekholm, f. 1874.

Fonogr. *Otto Andersson*. Kop.
Greta Dahlström.

Un-ger-sven han gån-gar u - ti stal - let in, han
klap-pa - de Blacken up-på län - den. Sjung hopp fa-ral-lal-la, sjung
kom fa-ral-lal-la. Han klap - pa-de Blacken up-på län - den.
2. Un-ger-sven han gån-gar ett styc-ke läng-re fram

y. *Ål*, Geta, Dånö.
Sj. *Emma Jansson*.

Uppt. *Emil Johnsson* 1921.

Så gån-gar jag mig i stalls-gån-gen in och klap - pa-de min
häst up-på länd-ren. Hej hopp, sa-de jag, sjung fral-la - la - la - la. Och
klap - pa - de min häst up - på länd - ren.

z. *Åb*, Hitis, Vånö.
Sj. *Rosa Eriksson*, f. 1866.

Uppt. *Greta Dahlström* 1924.

Sent om en af-ton, ja sent om en kväll jag viss-te ut-av alls in-gen

smär-ta. Hå, hå - hå, hå - ja, suc-ka gjor-de jag. Jag
viss-te ut-av alls in-gen smär-ta.

å. Åb, Pargas.
Sj. Fru Moberg.

Uppt. Otto Andersson.

Un-gersven han gångar sig i stal-let in, han klap-pa-de blacken på
lem - - men. Å, hå, hå, hur yn-ke-ligt det är. Han klap-pa-de
blac-ken på lem - - men.

ä. Öb, Lappfjärd.
Sj. Alvina Klockars, f. 1892.

Uppt. Alfhild Adolfsson 1930.

Sent om en af-ton och sent om en kväll, då
and-ra la-de ned sig att so - - va. Hå, hå, hå, så
sor-ge-samt det var. Då and-ra la-de ned sig att so - va.

ö. Nl, Kyrkslätt.
Sj. Fredrik Bäckström.

Uppt. Otto Andersson.

Vi re - - do, vi re - - do ett styc-ke läng-re fram, där
hör-de vi små fåg-lar sjun-ga. Sjung fa - ral - lal-lal-la, sjung fa-

ral - lal - lal - la. Där hör - - de vi små fåg - lar sjun - ga.

aa. *Öb*, Nedervetil.

Uppt. J. E. Wefvar.

bb. *Ab*, Korpo, Rosklax.
Sj. *Lina Eriksson*, f. 1879.

Uppt. Greta Dahlström 1923.

Gråt in - te, sörj in - te, kä - - res-tan min, jag vill e - der
ä - ra be - ta-la. Sjung hopp, sa-de jag, tra-la - la - la - la - la - la. Jag
vill e - der ä - ra be - ta - la.

cc. *Ab*, Korpo, Galtby.
Sj. *Augusta Andersson*, f. 1871.

Uppt. Greta Dahlström 1923.

Un - ger-sven han dröm-de en dröm om en natt, att kä-res-tan dog
bort u - ti sve-da. Sjung hopp, sa-de jag, fal-le - ral - le - ral - le - ra. Att
kä-res-tan dog bort u - ti sve-da.

dd.¹ NI, Pojo.

Jag fick mig ett bud allt sent om en kväll, att jag till min kä-res-ta skull
fa - - ra. Sjung hopp fa-ral-lal-la, sjung hopp fa-ral-lal-la. Att
jag till min kä-res-ta skull fa - - ra.

ee. NI, Tusby.

Sj. G. A. Winqvist.

Uppt. Otto Andersson.

Vi re - - do, vi re - - do, vi re - do läng-re fram, då
hör - de vi små fåg-lar sjun-ga. Sjung fra - ral - la - ral - la - ra, sjung fra-
ral - la - - ral - la - - ra. Då hör - de vi små fåg - lar sjun - - ga.

ff. Ab, Korpo, Lohm.

Sj. Elna Sjöfelt, f. 1888.

Uppt. Greta Dahlström 1923.

Och un - ger-sven in ge-nom stall-dör-ren gick och klap-pa-de
Sjung hopp, sa - de jag, fa - - ral - la - la - la. Han klap-pa-de
Blac-ken på gum-pen.
Blac-ken på gum-pen.

gg. NI, Borgå, Stor-Pellinge.

Sj. Alfred Lindros.

Fonogr. Otto Andersson. Kop.

Greta Dahlström.

Och kä - ra min sån-ga-re, för vem sjunger ni, för vem sjunger

¹ Orig. tonart D-dur.

ni den-na sån-gen? Och allt för en skön jungfru, som nyss har bli-vit
 död, som här un-der jor -- den skall göm - ma[s]. Och
 allt för en skön jung - fru, som nyss har bli-vit död, som här un-der
 jor -- den skall göm - ma[s].

Och kä - ra min sån-ga-re, för vem sjun-ger ni, för vem sjunger
 ni den-na sån-gen? Och allt för en skön jung-fru, som nyss har bli-vit
 död, som här un-der jor -- den skall göm - ma[s]. Och
 allt för en skön jung - fru, som nyss har bli-vit död, som här un-der
 jor -- den skall göm - ma[s].

hh. Ab, Pargas.

Uppt. Karl Ekman 1890.

Och un - gersven han gån - gar sig i kam - ma-ren in. Han
 klä-der sig i fi - nas-te klä-der. Sjung fral-li - ral - li - ra, så
 yn - ke-ligt det var. Han klädde sig i fi - nas-te klä-der.

ii. Ni, Sibbo, Östersundom.
Sj. Mathilda Mård (48 år).

Fonogr. Hanna Hagbom. Kop.
Greta Dahlström.

Ganska snabbt. Sjunges en oktav lägre.

Un-ger-sven han sad-la-de sin gån-ga-re grå, skyn-dar sig
se-dan till att ri-da. Gu nå-da min vän, jag
fag-ra un-ger-sven, nu ha-ver jag drö-jat för län-ge.

2. Un-ger-sven han red då den vä-gen så lång, kväv-de han mång
bit-ter-li-ga tå-rar, så att al--la de träd, som
bred-vid vä-gen stod, de flö-to av al-le han-ses tå-rar.

3. Un-ger-sven han red då ett styc-ke läng-re fram, där hör-de han små
kloc-kor-na att rin-ga. Gu nå-da min vän, jag
fag-ra un-ger-sven, nu ha-ver jag drö-jat för län-ge.

4. Un-ger-sven han gån-gar sig i vak-stu-gan in, möt-te där

¹ Hårt g. Anm. i kop.

fru - ar och mam - sel - ler. Nu så får jag klap - pa på
 snö - vi - ta kind, som förr ro - sen - rö - da har va - rit.

5. Vål så kan jag få mig en flic - ka i - gen, men ald - rig i
 hen - nes ge - - li - ke. Nej ald - rig så fin - ner jag en
 så - dan en vän, nej int i sju ko - nun - ga - ri - ken.

jj. *Ni*, Pärnä.

Un - gersven han tjän - te på ko - - nungens gård för pen - nin - gar och
 väl - gjor - da klä - der. Ju mind - re han åt, ju mind - re han
 drack, det var allt för hans älsk - - li - ga kä - ra.

kk. *Ni*, Pärnä, Reimars.Sj. *Fanny Grön*, f. 1874.Uppt. *Greta Dahlström* 1924.

Un - gersven - nen tjän - te på ko - nungens gård för pen - gar och präk - ti - ga
 klä - der. Så li - te han åt, dess mindre han drack, det var allt för hans
 älsk - li - ga kä - ra.

¹ Stiger nästan ett helt tonsteg. *Anm. i kop.*

II. *Öb*, Kårsholm, Voitby.

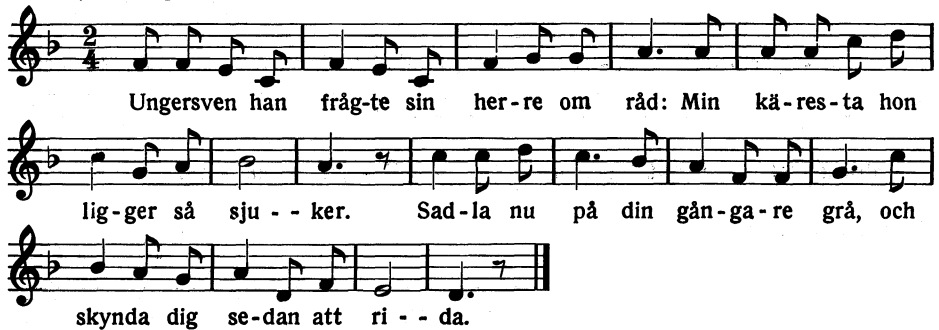
Uppt. Otto Andersson.

O - lar A - de - lin han tjän - te i ko - nun - gens gård för
pen - nin - gar och väl för - skon - ta klä - der. Ja, li - tet han åt, ja,
min - dre han drack, han tänk - te på sin hjär - te - li - ga kä - ra.

mm. *Nl*, Ingå, Fagervik.Sj. *Karolina Stenman*, f. 1866.

Uppt. Alfild Adolfsson 1933.

nn. *Nl*, Helsinge.

Ungersven han fråg - te sin her - re om råd: Min kä - res - ta hon
lig - ger så sju - - ker. Sad - la nu på din gån - ga - re grå, och
skynda dig se - dan att ri - - da.

oo. *Nl*, Pärnä, Erlandsböle.

Sj. samlad ungdom.

Fonogr. Otto Andersson. Kop.

Greta Dahlström

Un - ger - sven han sa - - - de till stall - drän - gen sin: Stå
upp, sad - la upp mi - na häs - tar, så ska vi ri - da ett

styc - ke läng-re fram för att se ef-ter lil - la gull - vän - nen.

Un-ger-sven han red nu ett styc - ke där fram, där möt - te han kå-
res-tans bro - der. Först fråg - te han ef - ter lil - la vän - nen
sin, och se - dan ef - ter fa - - der och mo - der.

pp. *Nl*, Strömfors, Bodängen.
Sj. *Vendla Blomkvist*, f. 1841.

Uppt. Greta Dahlström 1924.

Un-gersven han tjän - te på ko - nungens gård med präk-ti - ga och
väl - skod - da klä - der. Ju mind - re han åt och ju
mind-re han drack, det var allt för hans hjärte - li - ga kä - ra.

qq.³ *Nl*, Sibbo.

Uppt. Th. Wegelius.

Där tjän - te en her - re på ko - nun - gens gård för

¹ Senare delen även:

Ju - - -

Anm. av uppt.

² Orig. tonart i hdskr. a-moll.

pen - gar och hög - skur - na klä - - - der. Ju li - tet han åt och
alls in - tet drack, och båg - ge hans ö - gon de run - - no.

- TEXT. **A.** »Ungersvennens dröm», KO, L. W. Fagerlund, Anteckningar 196. (r)
B. HO, S.L.S. 367, 211. (p)
C. Helsingfors, Svenssons saml. 4, 58.
D. »Skön ros», BO, Nyl. V, 308.
E. »Sofis visa», LO, S.L.S. 12, 66. (o)
F. PA, S.L.S. 16, 199. (hh)
G. PA, I.N.E. Saml. O. A. (å)
H. »Brudens död», HI, S.L.S. 82, 234. (b)
I. HO, S.L.S. 367, 217. (g)
J. LF, R3, 165, 181; även R3, 165, 259. (i)
K. KN, S.L.S. 523, 105. (f)
L. »Den sörjande», PO, Nyl. III, 124. (dd)
M. NV, R5, 186, 355; även R5, 186, 358. (aa)
N. NV, S.L.S. 1, 239.
O. »Kårestan min», Öb, S.L.S. 1, 426.
P. KH, Hembygden 1911, 38.
Q. »Den sörjande», PÅ, Nyl. III, 121. (jj)
R. ST, S.L.S. 367, 1382. (kk)
S. HE, Nyl. III, 123. (nn)
T. PÅ, I.N.E. Saml. O. A. (oo)
U. MÅ, Svenssons saml. 19, 8.
V. KO, S.L.S. 352, 137. (bb)
X. HO, S.L.S. 318, 61. (q)
Y. KO, S.L.S. 352, 133. (cc)
Z. NA, S.L.S. 367, 222. (v)
Å. NA, S.L.S. 352, 131. (s)
Ä. KO, S.L.S. 352, 143. (ff)
Ö. HI, S.L.S. 367, 225. (z)
AA. NA, S.L.S. 352, 126. (u)
BB. GE, S.L.S. 329, 31. (y)
CC. IÖ, S.L.S. 508, 107. (h)
DD. LF, S.L.S. 523, 108.
EE. LF, S.L.S. 523, 101. (k)
FF. LF, S.L.S. 523, 98. (m)
GG. LF, S.L.S. 523, 95. (j)
HH. LF, S.L.S. 523, 93. (ä)
II. KH, S.L.S. 1, 439.
JJ. KN, S.L.S. 1, 121.
KK. RE, R3, 165, 459.
LL. NÅ, S.L.S. 1, 119.
MM. »Den sörjande», KH, S.L.S. 25, 36.
NN. VÖ, S.L.S. 37, 331.
OO. VÖ, Vasa Brages saml. 125. (c)
PP. EE, S.L.S. 47, 10; även B. A. 11, 20.
QQ. Öb, R3, 165, 282.
RR. KH, I.N.E. Saml. O. A. (ll)
SS. BO, I.N.E. Saml. O. A. (gg)
TT. BO, Svenssons saml. 3, 66.
UU. Helsingfors, Svenssons saml. 4, 26.
VV. NI, Svenssons saml. 4, 27.
XX. BO, Svenssons saml. 6, 33.
YY. BO, Svenssons saml. 6, 36.